

Donna Ashcroft

Kerstmis in de Schotse Hooglanden

1

Belle Albany fietste langzaam weg van de basisschool van Christmas Village en zwenkte rechtsaf de hoofdstraat in. Haar adem stakte toen ze de ontzagwekkende bergketens in het oog kreeg aan weerskanten van het dal waar Christmas Village lag. Ze woonde al sinds haar achtste in de kleine Schotse streek, maar keek nog altijd vol ontzag naar het verbijsterende panorama. Het was pas vier uur, maar de zon ging al onder achter een van de Hooglandse bergtoppen. De lichtbollen van de straatlantaarns en de witte kerstverlichting die de straat versierde floepten plotseling aan, waardoor het dunne laagje sneeuw op de grond begon te glinsteren. Belle wist dat het beter was geweest als ze in dit weer de fiets had laten staan, maar het was een lange dag geweest, met haar tien overenthousiaste leerlingen uit de vierde groep van de basisschool, en ze wilde gewoon naar huis. Ze had nog een lange avond voor de boeg. Ze was op zoek geweest naar tijdelijke huisvesting voor Clyde en Isla MacGavin, de ouders van een van haar leerlingen, de kleine Adam. Het hele gezin moest binnenkort het huis uit, en ondanks het feit dat ze hen in de afgelopen week had helpen zoeken, had ze nog steeds niets gevonden, en de tijd begon te dringen.

Er was geen mens op straat en Belle fietste langs The Corner Shop, waar Tavish Doherty met zijn gebruikelijke chirurgische precisie de binnenkant van de etalageruiten aan het poetsen was. Daardoor wist ze dat hij elk moment kon sluiten. Het aangrenzende postkantoor was al uren eerder dichtgegaan, maar bij Rowan's Café, een eindje verderop in de hoofdstraat, zat nog een handjevol mensen. Belle zag dat er uit de mokken van de gasten damp omhoogkrin-

gelde, die in het goud met rode engelenhaar verdween waarmee het plafond versierd was. Ze speelde met het idee om bij The Workshop langs te gaan, de kleine kap- en schoonheidssalon helemaal aan het eind van de schilderachtige winkelrij, om even bij haar beste vriendin Kenzy Campbell binnen te wippen. Maar toen ze dichterbij kwam, weigerden haar benen op te houden met fietsen, misschien waren ze bang dat ze daarna niet weer op gang konden komen?

Op weg naar de T-splitsing aan het eind van de hoofdstraat, naast de oude spar die zuchtte onder het gewicht van de sneeuw, ging Belle in gedachten terug naar het gesprek van een paar uur geleden.

‘Liefje, ik vind het zo vervelend om het je te vragen, maar ik heb je hulp nodig, er is verder niemand die dit kan.’ Robina Sinclair, schoolhoofd van de kleine basisschool van Christmas Village, had Belle tijdens de lunchpauze op het schoolplein aangesproken. ‘Ik ben wanhopig op zoek naar iemand die het schoolkerstspel kan trekken. Als ik niemand kan vinden, moeten we het misschien afblazen. Ik geef al extra lessen dus ik heb er geen tijd voor. Ik heb de andere docenten gesproken, maar zij wonen te ver van het dorp of hebben andere dingen te doen. Als het niet doorgaat, zullen de kleintjes uit jouw klas helemaal van slag zijn. Je weet dat de hoofdrollen altijd door de vierdegroepers worden gespeeld en jouw kotertjes zijn dol op verkleeden.’ Robina keek terneergeslagen en haar rimpels waren diepe groeven geworden.

‘Wat is er dan met Benji Nevis aan de hand?’ had Belle gevraagd. Benji gaf het jongste grut les en organiseerde elk jaar het kerstspel.

‘Ah, hij is tot Nieuwjaar weggeroepen omdat zijn vader een hartaanval heeft gehad, en iemand moet de familieboerderij beheren.’ Robina had een borstelige wenkbrauw opgetrokken en Belle had geknikt, ook al zat haar hoofd bij de talloze andere dingen die ze nu al op haar bordje had. Kon ze hier werkelijk tijd voor vinden?

‘Natuurlijk regel ik het kerstspel, geen probleem,’ had ze beloofd. Het was ook weer niet zo dat ze er een sociaal leven voor moest opgeven. Haar vriend, met wie ze twee jaar samen was geweest, was vijf maanden geleden zonder blikken of blozen naar Australië geëmigreerd, dus ze was weer jong, vrij en single. Als ze de komende weken een paar uur langer op school moest zijn, was dat de blije kinderge-

zichtjes wel waard. De volgende keer dat haar vader belde, kon ze hem daar alles over vertellen, misschien zou hij deze keer wel zijn aandacht erbij houden.

‘Ha, ik wist dat ik op je kon rekenen, meissie. Zoals altijd. In Christmas Village is er niemand zo betrouwbaar als jij, is er niemand anders die altijd klaarstaat om in de bres te springen.’ Het oude schoolhoofd had Belle liefdevol op de schouder geklopt. ‘Kom vandaag voordat je weggaat even bij mijn kantoor langs, dan geef ik je Benji’s aantekeningen. Je weet dat hij alles regelde, van de rekwisieten tot aan het toneel. Voor dit jaar had hij heel ambitieuze plannen.’ Ze had zich omgedraaid en was met verende tred de lange gang ingelopen.

Nu vielen er dikke sneeuwvlokken uit de lucht. Ze smolten op Belles wangen terwijl ze uitademde en vaart meerderde. Ze naderde de T-splitsing aan het eind van de hoofdstraat, klaar om rechtsaf te slaan. De wind was nu ijzig koud, de sneeuwvlokken werden dikker en dikker. Nu bleven ze niet langer als een dun laagje liggen maar stapelden zich gestaag op. Als ze nou maar sneller doorfietste, zou ze binnen tien minuten thuis zijn. Een zachte sneeuwvlok landde in haar oog en ze knipperde hem weg terwijl ze tegelijk een paar meter verderop, aan de rand van de stoep, een wazige vlek in het oog kreeg. Ze kneep zachtjes in de remmen om het te ontwijken, wat het ook was, toen er precies op dat moment een pak sneeuw van een lage sparrentak omlaag gleeed, net toen Belle eronder opdook. Het reusachtige brok sneeuw spatte op haar gezicht uiteen, waardoor ze even verblind werd. Ze kneep hard in de remmen, slaakte een verbaasde gil toen de fiets dienst weigerde en op het ijs in een slip raakte. Belle hield zich aan haar fiets vast alsof haar leven ervan afhing en stuurde blindelings in een richting waarvan ze hoopte dat die rechtdoor was.

‘Stop, verduiveld ding!’ schreeuwde Belle terwijl ze verder over de weg gleeed. Toen botste de fiets met een onheilspellend vlezige plof ergens tegenaan en kwam met een schok tot stilstand. Belle werd van het zadel gelanceerd, landde op het metalen frame en stuur, die zich pijnlijk in haar buik en de binnenkant van haar dijen boorden.

‘Au!’ kreunde iemand, en Belle veegde driftig in haar ogen tot ze iets kon zien. In de sneeuw voor haar lag een oudere vrouw languit op haar buik.

‘Mevrouw Lachlan?’ vroeg Belle. Ze smeedde de fiets aan de kant, liet haar uitpuilende rugzak van haar schouders glijden en gooide hem op straat. Ze krabbelde op en kroop met wild bonzend hart naar de vrouw toe, terwijl ze de kou negeerde die nu door haar broek heen sijpelde. Belle pakte haar bij de arm, hielp haar voorzichtig in een zittende positie en zette de zware robijnen tiara recht die ze onder de capuchon van haar jas gestopt had. Wie droeg er nou een tiara, tenzij ze naar de opera gingen?

‘Je mag Edina zeggen, hoor, meissie,’ zei de vrouw met schorre stem en ze keek met knipperende ogen door de dwarrelende sneeuwvlokken.

‘Het spijt me zo, ik had niet moeten fietsen.’ Er nestelde zich een schuld bewust brok in Belles keel terwijl ze haastig controleerde of de oude vrouw gewond was.

‘Ach, meissie, het geeft niks, hoor,’ mompelde Edina terwijl ze stralend een stukje ijs van haar wang haalde. ‘Ik zag dat de sneeuw op je viel, je kon er niets aan doen. Ik was al aan het oversteken en kon niet meer stoppen.’ Ze keek naar de stoep achter hen. ‘Ik was al halverwege de straat toen ik je aan zag komen en me realiseerde dat je niet kon remmen.’

Afgezien van de tiara droeg Edina een donkere broek, sneeuwlaarzen en een lange geruite jas. Belle wist dat de vrouw nog kwiek was voor haar zevenenzeventig jaren. Ze was weduwe en woonde helemaal alleen in Evergreen Castle – een kasteeltje met zes slaapkamers, compleet met hoge courtines en een kleine ronde toren, dat zich helemaal aan het einde van Christmas Village bevond – maar ze waagde zich zelden buiten het terrein. ‘Ik heb net een paar kaarten op de bus gedaan en probeerde mijn huizezel Bob mee naar huis te krijgen. Als hij zin heeft in gezelschap, gaat hij er graag op uit,’ bekende Edina. Ze knipoogde naar Belle waarna ze een wortel uit haar zak haalde en ermee naar de kleine grijze ezeltje zwaaide. Die stond ineengedoken onder de sparrenboom, klaarblijkelijk om voor de sneeuw te schuilen die nu in dikke vlagen omlaag kwam. Edina veegde over haar broek en plaatste haar in handschoen gestoken hand op de grond.

‘Au!’ kreunde ze terwijl ze een been probeerde te strekken en overeind wilde komen. ‘Dat doet zeer.’ Ze plofte weer op haar ach-

terste, vertrok haar gezicht en omklemde met een hand haar linke-
renkel. ‘Ik heb hem vast verstuikt, wat een idioot ben ik toch.’ Ze
liet langzaam een zucht ontsnappen terwijl ze om zich heen keek.
‘Ik denk niet dat ik zo naar huis kan lopen, meissie. Je kunt maar
beter hulp gaan halen, voordat we allebei in een sneeuwpop veran-
deren.’ Haar blik viel op de fiets die in de sneeuw achter hen lag.
‘Tenzij je me op dat ding kunt hijsen. Als dat lukt, kun je me mis-
schien naar Evergreen Castle rijden?’

‘Wat is hier gebeurd?’ blafte een barse stem achter hen, en Belle
en Edina schrokken er allebei van.

‘Ach, Tavish!’ riep Edina. Haar wangen kleurden rozerood terwijl
Belle opstond, zich omdraaide, de winkelier bij de arm greep en hem
naar voren trok. De oudere man droeg een dikke, gebreide kabeltrui
en een donkerblauwe overjas. Hij tuurde naar Edina terwijl zijn
kleine zwarte Schotse terriër aan haar benen begon te snuffelen.

‘Iver!’ commandeerde Tavish. Hij klonk als de ex-sergeant-majoor
die hij was, en de hond schoot achter zijn hielen.

‘Ik heb mevrouw Lachlan per ongeluk met mijn fiets aangereden,
ze heeft haar been bezeerd en ik weet niet hoe we haar thuis moeten
krijgen.’ Het brok schuldgevoel was tijdens hun gesprek alleen maar
gegroeid, en Belle probeerde het weg te slikken. Ze hoorde anderen
juist te helpen, net als haar vader, en geen wandelende gepensio-
neerde dametjes te verwonden.

‘Ik draag haar wel,’ snauwde Tavish en hij schoof zijn blauwe
muts heen en weer over zijn voorhoofd. Zijn haar was zilvergrijs, net
als zijn stoppelbaard, en hij had scherpe groene ogen die zijn vijfen-
zeventig jaren logenstraften.

Edina knipoogde verrukt naar Belle toen Tavish neerhurkte en
haar met een zwaai in zijn armen tilde. ‘Als ik had geweten dat je zo
gemakkelijk te porren was voor een bezoek aan het kasteel, Tavish
Doherty, dan had ik mezelf vorig jaar al op straat geworpen. Denk
je dat je me die tattoo wilt laten zien, nu we elkaar beter leren ken-
nen? We weten allebei dat ik je dat niet voor het eerst vraag.’ De
stevige oude man negeerde haar en begon over de hoofdweg te lopen,
die hen naar links zou voeren – in tegengestelde richting van Belles
huis – naar Evergreen Castle.

Belle zuchtte en pakte Edina's handtas, raapte haar fiets en doorweekte rugzak op en draaide zich naar de ezel toe, die haar wantrouwig aanstaarde. 'Ga je mee?' vroeg ze. Het beest balkte luid, en kuierde toen vanonder de boom vandaan waardoor Belle de achterhoede vormde.

Belle woonde al tweeëntwintig jaar in Christmas Village, maar was nog nooit op het terrein van Evergreen Castle geweest. Ze was geen vriendin van de familie en Edina's echtgenoot, Reilly Lachlan, was een nors oud chagrijn geweest die gruwde van gezelschap, dus toen hij nog leefde hadden de dorpelingen het kasteel liever gemedened. In de vijf jaar na zijn dood was er niets veranderd, omdat Edina daarna nog steeds graag op zichzelf was. Voor het eerst vroeg Belle zich af of de oude vrouw het fijn vond om altijd maar alleen te zijn.

Terwijl Belle Tavish volgde over de lange, brede, door sparren geflankeerde oprit, keek ze het terrein rond, dat nu bedekt was met een dik pak sneeuw. In de verte, dichterbij nu, zag ze het kasteeltje met aan rechterkant een aantal ramen. De kamers waren helder verlicht. Boven de randen van het torentje op de verste hoek van het gebouw fonkelden nog meer lampen die de hoge muren van boven tot onder verlichtten. De ezel liet opnieuw een luid gebalk horen toen ze dicht bij het hoofdgebouw kwamen en sloeg kuiierend linksaf naar het veld, ongetwijfeld om onderdak te vinden in een schuur of stal.

Belle kwam aan bij de hoofdingang, die indrukwekkend was, met een enorme eikenhouten boog. Ze zette haar fiets tegen de buitenmuur en duwde de deur open naar de centrale hal. Tavish had hem op een kier laten staan toen hij Edina kort daarvoor naar binnen had gedragen. Plafondlichten beschenen de donkere, met eikenhout gelambriseerde muren en weelderig ingelijste schilderijen van mannen, vrouwen, paarden en ezels, die een historicus waarschijnlijk tot eeuwen geleden kon herleiden. Ze deed snel de deur dicht en sloeg haar armen om zich heen, vroeg zich af of het binnen kouder was dan buiten in de sneeuw, en ging af op het geluid van de stemmen. Ze liep langs een boog die naar een wenteltrap leidde, en betrad een enorm vertrek met gewelfd plafond, met nog meer heldere lichten

en een lange eiken eettafel die zo groot was dat hij met gemak plaats kon bieden aan alle tien kinderen uit Belles klas. Rechts van de tafel, voor een grote open haard, stonden een lange leren bank met een geruite deken, een rond voetenbankje en twee comfortabel ogende oorfauteuils. Boven de haard hing een groot portret in vergulde lijst van een man die hen uitdagend aankeek en van wie Belle vermoedde dat het Edina's overleden echtgenoot in zijn jongere jaren was. Op de schoorsteenmantel stonden twee lege koperen kaarsenstandaards, een ingelijste foto van een donkerharige vrouw en een van nog een andere man die met de armen over elkaar geslagen in een leeg kantoor stond. Ernaast stond een eenzame kaart, die de enige kerstversiering in het kasteel leek te zijn.

'Laat me eens kijken.' Tavish legde Edina's linkervoet op het voetenbankje en trok voorzichtig haar laars uit. Iver liep dichterbij de open haard toe, plofte neer op het donzige kleed en staaarde dromerig naar het lege haardrooster.

'Hij is alleen maar verstuikt,' gromde ze en ze keek Tavish met gefronste wenkbrauwen aan. 'Het gaat prima. Met een cognacje en een lekker nachtje slapen is het zo weer over.'

'Ja ja, dat bepaal ik wel.' Tavish veegde zijn muts van zijn hoofd, waardoor een werveling van sneeuwvlokken neerdwarrelde, en legde hem op een van de fauteuils. Toen deed hij zijn jas uit, vouwde die zorgvuldig op en legde hem erbij. Hij knielde neer, prikte zachtjes in Edina's enkel en keek haar met een veelbetekenende blik aan toen ze scherp naar adem hapte. 'Volgens mij is hij gebroken of gescheurd.' Hij schudde zijn hoofd en keek Belle beschuldigend aan.

'Ik vind het zo erg,' mompelde Belle, die zich verschrikkelijk voelde, maar Edina wuifde het weg.

'Je kon er niets aan doen, meissie. Ik was degene die de weg opliep.'

'Ik kan je naar het ziekenhuis brengen,' bood Tavish aan.

'Niet nu!' snauwde Edina.

'Dan toch morgenvroeg,' gromde Tavish. Hij keek de kamer rond en pakte een prachtig handgemaakt geappliqueerd kussen van een van de eetkamerstoelen. Dat legde hij onder Edina's been. Voor zo'n grote kerel bewoog hij zich verrassend elegant.

‘Kom morgen maar terug, als je toch mijn krant komt brengen. Dan kun je een kop Schotse thee krijgen.’ Edina zoog haar wangen naar binnen toen Tavish voorzichtig haar voet heen en weer probeerde te bewegen. ‘Dan zul je zien dat het niet meer is dan een zwellingkje.’

Tavish trok zijn borstelige wenkbrauwen op. ‘Ja, nou, ik heb ruim dertig jaar als dokter in het Royal Regiment of Scotland gewerkt en ik kan je vertellen dat dit geen zwellingkje is.’

Edina sloeg haar armen over elkaar, maar aan haar houding te zien was ze eerder geamuseerd. ‘Ik weet zeker dat je wel wat verband en een wandelstok in je winkeltje hebt liggen. Meer heb ik niet nodig. Ik wil niet naar een ziekenhuis.’

Tavish slaakte een lijdzame zucht terwijl hij om zich heen keek en zijn blik op het haardrooster en de lege houtmand naast de grote open haard bleef rusten. Het verbaasde Belle dat er geen vuur brandde, het leek er niet op dat het kasteel op een andere manier werd verwarmd. Bovendien was het koud in de enorme kamer. ‘Het is hier ijskoud,’ zei Tavish. ‘Waar ligt het haardhout?’

‘Ik moet wat hakken.’ Edina stak haar kin naar voren. ‘Dat doet mijn tuinman meestal, maar hij is een paar weken weg. Ik heb alles opgebruikt en heb geen tijd gehad om de voorraad aan te vullen.’

‘Dat doe ik wel voor ik wegga.’ Tavish keek het kale vertrek rond, foeterde opnieuw binnensmonds op twistzieke oude vrouwen die niet voor zichzelf zorgden. ‘Tot die enkel weer in orde is, kun je hier niet alleen blijven.’

‘Het gaat prima,’ zei Edina scherp, zonder hem aan te kijken. Ze probeerde haar been van de voetenbank te schuiven, maar kromp ineen, leunde achterover en balde haar gehandschoende handen tot vuisten in haar schoot. Belles hart verkrampte van schuldgevoel.

‘Er moet iemand voor je komen zorgen,’ zei Tavish koppig.

‘Er is niemand.’ Edina’s stem klonk een beetje verdrietig, maar ze stak haar kin weer naar voren en keek de oude man recht aan.

‘Ahum.’ Belle stak aarzelend een hand op en voelde zich net een van haar leerlingen.

‘Wat dacht je van je dochter en kleinzoon?’ vroeg Tavish. Belle had gehoord dat de Lachlans een dochter hadden, maar men zei ook

dat ze ver weg woonde. Van een kleinkind wist ze niets. Voor zover zij wist had Edina die niet.

De oude vrouw schudde haar hoofd. ‘Tara heeft haar ezelopvang in Skye; zij heeft geen tijd om op bezoek te komen en ik wil haar absoluut niet ongerust maken. En dat ga jij ook niet doen.’ Ze keek Tavish met een stalen blik aan. ‘En de jongen werkt in Londen. Hem ga ik niet lastigvallen met een of ander zielig verhaal over een verstuikte voet. Ik ben een Lachlan, ik kan voor mezelf zorgen. Gewoon een kwestie van een nachtje slapen, dan ben ik morgen weer de oude.’ Haar gezicht vertrok van de pijn toen ze haar voet van de kruk probeerde op te tillen. ‘Ik kan best voor mezelf zorgen,’ herhaalde ze, maar deze keer klonk ze minder zeker van zichzelf.

‘O ja?’ Tavish keek met vertrokken mond naar de uitgang. ‘Je komt die wenteltrap nog niet eens op, laat staan dat je kunt koken of een vuur kunt aansteken.’ Hij beende naar de tegenoverliggende hoek van de grote kamer en zwaaide een van de deuren open, deed die weer dicht en opende de deur ernaast. ‘Mooi. Daar staat een bed, de kamer is groot genoeg, we kunnen je spullen nu daarheen verhuizen.’ Hij knikte naar Belle en maakte een veelbetekenende beweging met zijn hoofd naar de boog richting de trap. Ze knikte en stond op van de bank.

‘Ik ga niet uit mijn slaapkamer weg.’ Edina trok haar lippen samen tot een koppige streep. ‘Ik slaap al vijftig jaar in dat bed, het heeft me een huwelijk door geloodst, het heeft de geboorte van een dochter en de dood van mijn man meegemaakt. Ik laat me er niet door een zwellinkje op mijn enkel uit wegjagen.’

Tavish zette zijn handen in zijn zij. ‘Dan moet je iemand zien te vinden die bij je intrekt, want ik laat je hier niet alleen. Ik kan je ’s avonds naar je kamer tillen en ’s ochtends weer naar beneden, maar je hebt meer hulp nodig. En ik heb mijn winkel nog, dus ik heb geen tijd om meer te doen.’ Hij haalde zijn mobieltje uit zijn zak en keek er met gefronste wenkbrauwen naar. ‘Ik zou een verzorger kunnen regelen... iemand uit het dorp.’

‘Ik wil geen vreemde in huis.’ Edina’s gezicht trok bleek weg toen ze voorover boog en zichzelf omhoog duwde. Belle kreeg bijna de indruk dat Edina van plan was om op te staan zodat ze met haar vuist naar Tavish kon schudden, en ging tussen hen in staan.

‘Ik wil best een week of twee hier komen logeren,’ zei ze langzaam, terwijl zich in haar hoofd een plannetje vormde. Daarmee kon ze haar schuldgevoel inlossen omdat ze de bejaarde dame had aangerezen en tegelijk een van haar grootste problemen oplossen. ‘Ik weet dat ik een vreemde ben, maar je hebt me nu ontmoet.’

‘Mist je gezin je dan niet?’ vroeg Edina.

Belle fronste haar wenkbrauwen. ‘Mijn vader woont in Kenia. En ik woonde vroeger bij mijn peetmoeder, Annie Gilbraith, maar zij is in januari aan kanker overleden.’ Ze voelde een brok opkomen en schraapte haar keel. ‘Ik woon nu in haar huis... mijn huis, bedoel ik.’ Belle kromp ineen. ‘Maar ik ben alleen, dus er is niemand die me mist.’ Wat een trieste aanklacht op haar leven.

‘Je wilt niet bij een saaie oude vrouw komen wonen.’ Edina keek verdrietig het enorme vertrek rond.

‘Eerlijk gezegd doe je me er een plezier mee.’ Belle voelde dat Edina misschien meer geneigd was om te luisteren als niet zijzelf de gene was die in nood zat.

Edina hield haar hoofd schuin, maar fronste nog altijd haar wenkbrauwen. ‘Vertel, meissie.’

‘Het gezin van een kindje uit de basisschoolklas waaraan ik lesgeef heeft een plek nodig om een poosje te kunnen blijven. Ze moeten hun huis uit omdat de eigenaar het pand zelf nodig heeft. Ik heb geprobeerd het aan te vechten, maar er is niets aan te doen. Ik ben op zoek geweest naar een tijdelijk onderkomen, maar er is niets hier in de buurt, tenzij ze naar Lockton verhuizen, en dat is voor het knulletje een heel eind van school.’

Edina tuitte haar lippen. ‘Lockton is drie kwartier rijden.’

‘Als ik hier bij jou kan logeren, kunnen zij een poosje in Anniees...’ Ze wachtte even. ‘Mijn huis wonen.’ Dan zouden ze de tijd hebben om een fatsoenlijke plek te vinden zonder de dreiging uit huis gezet te worden. Oké, zij zou bij een vreemde moeten intrekken, maar dat was niets vergeleken met wat haar ouders allemaal in hun leven hadden opgegeven. ‘Totdat je weer op de been bent. Ik kan koken, houthakken, het vuur aansteken.’ Belle keek het vertrek rond, vroeg zich af wanneer dat voor het laatst fatsoenlijk was schoongemaakt. Als je er een beetje liefde in stopte, kon het hier prachtig worden. Ze

kon thuis wat kerstversiering van zolder halen om de boel op te vrolijken, of haar schoolkinderen iets laten maken. ‘Zo vaak zal ik er trouwens niet zijn, ik geef de hele dag les op de basisschool en ik moet het kerstspel organiseren. Maar ’s avonds kan ik voor je koken, boodschappen doen, de was doen, alles wat maar nodig is.’

‘Ik ben niet gewend aan gezelschap,’ zei Edina, terwijl Tavish een diepe zucht slaakte. ‘Heb je een vriend?’

‘Niet meer.’ Belle voelde dat ze een kleur kreeg, een beetje van haar stuk gebracht door de rechtstreekse vraag. ‘Hij is naar Australië vertrokken.’

‘En is je hart gebroken?’ vroeg Edina en Belle slikte.

‘Nou ja... het was niet echt serieus.’ Wat een deel van het probleem was geweest, althans wat haar betrof.

Edina staarde haar een paar ogenblikken met priemende blik aan. ‘Huisdieren?’

‘Eh...’ Belle voelde aan dat dit weleens een spelbreker kon zijn en grimaste. ‘Ik heb een kat, Jinx, die was van Annie. Hij is zindelijk en heel lief. De knul uit mijn klas is allergisch voor katten, dus Jinx zou met me mee moeten verhuizen.’

Edina duwde haar onderlip naar voren, dacht na, maar in plaats van met haar hoofd te schudden, zoals Belle had verwacht, leunde ze verder naar voren. ‘Houdt de kat van ezels?’ Ze klonk ernstig.

Belle zette grote ogen op. ‘Dat weet ik niet... maar hij is heel rustig, dus ik weet eigenlijk zeker van wel.’

Edina keek bedachtzaam. ‘Bob houdt van katten. De laatste tijd is hij vaker op pad geweest, en het zou goed voor hem zijn om een vriendje met vier poten te hebben. Het arme ventje heeft genoeg van me.’ Ze tikte met een vinger op haar kin en keek nijdig naar Tavish, die nog altijd zijn mobieltje vasthield, klaar om te bellen. ‘Nou, we zouden het een weekje kunnen proberen. Verstuikt of niet, daarna is mijn enkel vast en zeker weer aan de beterende hand.’

‘Geweldig,’ zei Belle. ‘Dan ga ik nu even naar huis om wat spullen te halen. Vind je het goed dat ik vanavond dan al kom?’ Ze kon de meest noodzakelijke dingen, Jinx inclusief, in haar oude auto kwijt. Maar toen Belle gedag zei en op haar fiets sprong om over de besneeuwde oprit van Evergreen Castle weg te rijden, vroeg ze zich af

of haar laatste poging om iets goeds te doen misschien een stap te ver kon zijn.